

Sygn. akt VI Ga 231/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SSO Barbara Frankowska

SSO Renata Bober (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Krztoń

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: P. K.

przeciwko: M. K. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w K.V Wydziału Gospodarczego z dnia 21 kwietnia 2016 r., sygn. akt V GC 118/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. uchyła nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 23 października 2014r., sygn. akt V GNc 1338/14 w całości,

II. zasądza od pozwanej M. K. (1) na rzecz powoda P. K. kwotę 11.992,16 zł (jedenaście tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa złote 16/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 sierpnia 2014r., do dnia zapłaty,

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

IV. koszty postępowania pomiędzy stronami wzajemnie znosi,

V. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w K. kwotę 704,26 zł (siedemset cztery złote 26/100) tytułem kosztów opinii biegłego poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa,

2. oddala apelację w pozostałym zakresie,

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Renata Bober SSO Andrzej Borucki SSO Barbara Frankowska

Sygn. akt **VI Ga 231/16**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 7 listopada 2016 r.

Powód P. K. w pozwie skierowanym przeciwko M. K. (1) wniósł o zapłatę kwoty 24.411,88 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania.

Na uzasadnienie wniesionego pozwu podał, że sprzedał pozwanej towary w postaci alkoholu, artykułów spożywczych i wyposażenia z likwidowanego przez powoda sklepu. Z wystawionych przez powoda faktur pozwana zapłaciła częściowo tylko jedną z nich, pozostałych natomiast w ogóle nie uregulowała.

Od wydanego nakazu zapłaty pozwana złożyła zarzuty wnosząc o uchylenie wydanego nakazu. W uzasadnieniu podała, że powód w wystawionej fakturze wymienił dwie krajalnice, zaś w rzeczywistości drugiej krajalnicy w sklepie nie było. Ponadto powód ujął w fakturze uszkodzoną i niezdatną do użytku termę, szyld reklamowy, które zabrał. Pozwana zakwestionowała także cenę zestawu monitoringu, który jest przestarzały i awaryjny. Powód wystawił także faktury na towary nienadające się do sprzedaży, w tym przeterminowane słodycze, znicze, które powód miał zabrać, a tego nie uczynił. Powód wystawił pozwanej także fakturę za alkohol na kwotę 1.108,16 zł, pomimo że pozwana nie posiadała w tamtym czasie koncesji na handel wyrobami alkoholowymi. Zdaniem pozwanej przy uwzględnieniu różnic cenowych podanych wyżej towarów, pozwanej pozostawałaby do zapłaty kwota 18.460,88 zł, która winna być pomniejszona o towary nie nadające się do sprzedaży, przeterminowane słodycze 3.217,52 zł. Dodatkowo należą powodowi kwotę należałoby pomniejszyć o wpłaconą przez pozwaną zaliczkę w kwocie 2.000 zł, obiecany pozwanej upust na towary pojedyncze i krótkim terminem ważności 3.000 zł oraz dokonane pozwanej przez komornika zajęcie na kwotę 7.468,90 zł. Pozwana skłonna była uznać więc żądanie pozwu do kwoty 1.666,30 zł brutto.

Sąd Rejonowy w K. po dokonanej ocenie materiału dowodowego wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2016 r. sygn. akt V GC 118/15 uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 23 października 2014 r., sygn. akt V GNC 1338/14 w całości (pkt I), umorzył postępowanie co do należności głównej w kwocie 9.468,90 zł (pkt II), zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.109 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty (pkt III), zasądził od pozwanej na rzecz powoda ustawowe odsetki: - od kwoty 2.799,82 zł od dnia 18 sierpnia 2014 r. do dnia 15 października 2014 r., od kwoty 3.540,68 zł od dnia 18 sierpnia 2014 r. do dnia 15 października 2014 r., od kwoty 1.128,42 zł od dnia 18 sierpnia 2014 r. do dnia 15 października 2014 r. (pkt IV), w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt V), zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 207 zł tytułem kosztów procesu (pkt VI), nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w K. kwotę 1.177,12 zł tytułem wynagrodzenia biegłego (pkt VII), nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w K. kwotę 593,80 zł (pkt VIII).

Sąd ustalił, że P. K. na początku sierpnia 2014 r. zawarł z M. K. (1) ustną umowę sprzedaży ruchomości w postaci artykułów spożywczych, alkoholu i wyposażenia z likwidowanego przez powoda sklepu. Inwentaryzacja została przeprowadzona w jeden dzień, a następnie powód wydrukował faktury na towar, który miał zostać sprzedany. Po przeglądnięciu faktur przez pozwaną i jej matkę okazało się, że znajduje się na nich dużo towaru przeterminowanego lub towaru, który nie powinien się na nich znaleźć. Po telefonie do powoda ze strony M. K. (2) na drugi dzień przyjechał powód w celu ponownego przeprowadzenia inwentaryzacji samej „chemii”. Do sklepu przyjechał też kolega powoda, który przypadkowo wykasował całą sporządzoną inwentaryzację. W związku z tym całą inwentaryzację należało przeprowadzić od początku i przeprowadzały ją pozwana, M. K. (2), S. G. i powód. Po przeprowadzeniu inwentaryzacji powód wydrukował kolejne faktury, które dał M. K. (2). Po jej interwencji, w związku z tym, że na fakturach znajdowały się pozycje, które nie były przeglądane przez osoby inwentaryzujące powód przerabiał faktury w domu, a następnie przyjechał do domu pozwanej razem z fakturami, które zostały podpisane przez pozwaną. Wszystkie faktury zostały wystawione w dniu 14 sierpnia i wskazywały jako sposób płatności przelew i termin płatności – 18 sierpnia 2014 r.

Sąd uznał, iż pomimo przeprowadzonej przez obie strony inwentaryzacji nie został przez nie sporządzony i podpisany protokół zdawczo – odbiorczy, co utrudnia dokładne zbadanie sprawy pod kątem stawianych przez pozwaną zarzutów. Same luźno spisane, prawdopodobnie przez pozwaną zestawienia towarów nie nadających się do dalszej odsprzedaży

i towarów zniszczonych nie mogą stanowić przekonującego dowodu w sprawie, nie są bowiem dokumentem w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Na skutek ograniczenia powództwa w zakresie kwoty 9.468,90 zł i zaliczenia ich przez powoda na poczet częściowej zapłaty faktury VAT (...), Sąd Rejonowy na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. umorzył postępowanie co do ww. należności. Faktura VAT nr (...) obejmowała w całości wyposażenie likwidowanego sklepu. Z ujętych na ww. fakturze rzeczy, których pozwana nie zatrzymała znajdują się: szyld reklamowy o wartości 900 zł oraz krawalnia Ma-ga o wartości 2.950,82 zł netto. Niezależnie od powyższego część ze wskazanych w fakturze VAT (...) przedmiotów winna mieć mniejszą wartość od wpisanej na fakturze. Dotyczy to w szczególności termy na wodę (właściwa wartość 20 zł brutto), systemu monitoringu (właściwa wartość 1.980 zł brutto, krawalnicy z szafką (właściwa wartość 1.310 zł brutto). Przy uwzględnieniu powyższego, łączna kwota na tej fakturze za sprzedane pozwanej wyposażenie winna wynosić kwotę 11.410,47 zł. Pozwana z tej faktury zapłaciła powodowi kwotę 12.747,06 zł. Uwzględniając powyższe Sąd Rejonowy uznał, że pozwana do tej faktury nadpłaciła powodowi kwotę 1.336,59 zł.

Sąd podał dalej, iż kolejna faktura (...) dotyczyła sprzedanego pozwanej alkoholu na kwotę 1.108,16 zł. Sąd uznał, że ww. faktura jest w całości uzasadniona, a uwzględniając nadpłatę pozwanej z poprzedniej faktury (1.336,59 zł – 1.108,16), Sąd obliczył, że pozwanej nadal pozostawała nadpłata w wysokości 227,84 zł. Kolejna faktura VAT (...) na kwotę 5.042,35 zł dotyczyła artykułów przemysłowych i chemicznych. Sąd uznał, że należna powodowi kwota z ww. faktury wynosi 5.027,64 zł. Kwota ta została pomniejszona o nadpłatę pozwanej, zatem do zapłaty pozostała kwota 4.799,80 zł. Ponieważ pozwana wpłaciła zaliczkę w wysokości 2.000 zł w dniu 16 lipca 2014 r., a zatem jeszcze przed wystawieniem faktury VAT (...) o tę kwotę pomniejszono sumę wyliczoną z tej faktury, co dało kwotę 2.799,80 zł. Kwoty 2.000 zł nie można było zaliczyć tak jak chciał tego powód do faktury (...), albowiem co do niej w momencie wniesienia pozwu pozwana miała nadpłatę, jak również z tych samych przyczyn nie można jej było zaliczyć do faktury VAT (...). Pozwana uiszcza także dług powoda w kwocie 7.468,90 zł w dniu 14 października 2014 r., a zatem także tę kwotę należy odliczyć od wystawianych przez powoda faktur. Sąd odliczył ją od pozostałej z wyliczeń do zapłaty powodowi kwoty z faktury VAT (...) (2.799,80 – 7.468,90). Pozwanej pozostała nadpłata w wysokości 4.669,10 zł. Kolejna z wystawionych faktur (...) dotyczyła artykułów spożywczych i opiewała na kwotę 3.780,92 zł. Sąd uwzględniając zastrzeżenia biegłego pomniejszył fakturę o kwotę 240,24 zł. Przy istniejącej nadpłacie 4.669,10 zł i przyjętej do rozliczenia z faktury VAT (...) 3.540,68 zł dało jeszcze pozwanej nadpłatę w kwocie 1.128,42 zł. Ostatnia z wystawionych faktur VAT (...) figurowała na kwotę 4.237,42 zł. Została ona przez biegłego i Sąd przyjęta w całości z uwagi na złe składowanie części wskazanych na tej fakturze towarów przez pozwaną. Przy uwzględnieniu pozostałej jeszcze nadpłaty pozwanej ostatecznie winna jest ona powodowi kwotę 3.109 zł i taką to kwotę na podstawie art. 535 k.c. Sąd zasądził od pozwanej w pkt III wyroku.

Ponieważ powód dochodził także skapitalizowanych odsetek, aczkolwiek wyliczonych w sposób błędny, Sąd Rejonowy zasądził także skapitalizowane odsetki w związku z wpłatą przez pozwaną kwoty 7.468,90 zł w dniu 15 października 2014 r. na podstawie art. 482 § 1 k.c. jak w punkcie IV wyroku naliczając je należnej powodowi kwoty z faktur (...). W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił jako nieuzasadnione. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Powód wygrał sprawę w 43%, zaś pozwana wygrała sprawę w 57%. Od powoda należało ściągnąć kwotę 1.177,12 zł orzeczoną w punkcie VII wyroku. Od pozwanej należało ściągnąć kwotę 593,80 zł, tytułem brakującej części wynagrodzenia biegłego.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód. Zaskarżając wyrok w części w zakresie rozstrzygnięcia objętego w pkt V, VI i VII, zarzuciła mu:

I. naruszenie przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 230 k.p.c. poprzez uznanie, że doszło do pomniejszenia wartości FV VAT nr (...) o kwotę zaliczki 2.000 zł, gdy w rzeczywistości powód zaliczył zaliczkę na poczet FV VAT nr (...), a pozwana tego nie kwestionowała,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w oderwaniu od zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego;

II. sprzeczność ustaleń Sądu z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, prowadzącą do przyjęcia, że:

- pozwana nadpłaciła powodowi kwotę 1.336,59 zł z FV VAT nr (...), gdy w rzeczywistości przy uwzględnieniu (tylko na użytek niniejszego zarzutu) pomniejszenia wartości FV VAT nr (...) z kwoty 22.990,09 zł do wartości 15.359,43 zł, do zapłaty przez pozwaną na rzecz powoda z FV VAT nr (...) pozostałoby jeszcze 2.612,37 zł,
- pozwana udowodniła, że nie otrzymała od powoda drugiej krajalnicy, podczas gdy odebrała i podpisała FV VAT nr (...) bez żadnych zastrzeżeń co do ilości i ceny wpisanych w niej poszczególnych pozycji,
- wartość systemu monitoringu winna wynosić kwotę 1.980 zł opierając się na opinii biegłego, w sytuacji gdy biegły zeznając na rozprawie wyraźnie oświadczył, że nie oglądał i nie widział całego systemu monitoringu,
- pozwana nie otrzymała od powoda całego wyposażenia sklepu wskazanego w FV VAT nr (...), podczas gdy pozwana podpisała i nie kwestionowała ww. FV zarówno co do ilości, jak i ceny poszczególnych pozycji,
- Sąd I instancji ustalił wartość sprzedanych towarów i wyposażenia sklepu na dzień sporządzania opinii, a nie na dzień ich sprzedaży,
- FV VAT nr (...) została w całości, a FV VAT nr (...) została w części zapłacona z uwagi na fakt nadpłaty z FV VAT nr (...), gdy w rzeczywistości nie istniała żadna nadpłata ww. FV pozwanej wobec powoda.

III. uchybienie przepisom prawa materialnego tj.:

- art. 60 k.c. poprzez przyjęcie, iż pozwana poprzez przyjęcie FV VAT i ich podpisanie nie złożyła oświadczenia woli w zakresie prawidłowości wystawionych FV VAT pod względem merytorycznym i rachunkowym (do do ilości, jakości i ceny).

Mając na uwadze powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia objętego pkt V, VI, i VII poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda dalszej kwoty 11.833,98 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego za obie instancje. Ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację, pozwana wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu wedle norm przepisanych za postępowanie apelacyjne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się uzasadniona i doprowadziła do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Na wstępie wskazać należy, że postępowanie apelacyjne, jakkolwiek jest postępowaniem odwoławczym i kontrolnym, to jednakże zachowuje charakter postępowania rozpoznawczego. Oznacza to, że Sąd Odwoławczy ma pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia. Podkreślić też należy, że Sąd ten nie może poprzestać jedynie na ustosunkowaniu się do zarzutów apelacyjnych. Merytoryczny bowiem charakter orzekania Sądu II instancji polega na tym, że ma on obowiązek poczynić własne ustalenia i ocenić je samodzielnie z punktu widzenia prawa materialnego, a więc dokonać subsumcji. Z tego też względu Sąd ten może, a jeżeli je dostrzeże – powinien, naprawić wszystkie stwierdzone w postępowaniu apelacyjnym naruszenia prawa materialnego popełnione przez Sąd I instancji i to niezależnie od tego, czy zostały one podniesione w apelacji, jeśli tylko mieszczą się w granicach zaskarżenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CKN 812/98 i in.).

Sąd Okręgowy dokonał własnych ustaleń faktycznych, a dowody przeprowadzone w postępowaniu pierwszoinstancyjnym były przedmiotem jego własnej swobodnej oceny, co ostatecznie doprowadziło do

uwzględnienia apelacji i zmiany zaskarżonego wyroku. Korekcie podlegała także ocena zgromadzonych dowodów i wywiedzionych z nich skutków prawnych.

Tym samym zarzut apelacji dotyczący naruszenia przepisów postępowania, a to art. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie sprzecznych ustaleń faktycznych z zebranych w sprawie materiale dowodowym, należało uznać za zasadny. Celem Sądu jest dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego, powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Ocena ta powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania, wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wniosowania i wnioskami, oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego, wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich wystąpienia w danej sytuacji.

Wnikliwa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż w niniejszej sprawie Sąd I instancji oceniając materiał dowodowy popełnił błędy, na skutek czego nie wyprowadził słusznych wniosków jurydycznych, gdyż konkluzje sądu i ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie, nie znajdują odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

W rozpoznawanej sprawie powód pierwotnie dochodził pozwem zapłaty kwoty 24.411,88 zł powołując się na zawartą pomiędzy stronami umowę sprzedaży, której przedmiotem był alkohol, artykuły spożywcze i wyposażenie sklepu. Dalej wskazał, iż pozwana zapłaciła na jego rzecz kwotę 9.468,90 zł, a więc ograniczył powództwo do kwoty 14.942,98 zł. Zawarcie umowy sprzedaży wyposażenia lokalu oraz towarów handlowych polegało na dokonaniu ustnych uzgodnień i poprzedzone zostało dokonaniem inwentaryzacji przeprowadzonej metodą spisu z natury oraz wystawieniem faktur VAT, w których szczegółowo wymienione zostały wszystkie nabywane rzeczy. Powód dochodząc zapłaty za sprzedany towar powinien wykazać fakty tworzące jego prawo, pozwaną zaś obciążał obowiązkiem wykazania okoliczności niweczących prawo powoda (por. wyrok SN z 11 czerwca 1999 r. II CKN 390/98 – OSNC 1999/12/217).

Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Wobec przytoczonej treści przepisu należy zaznaczyć, iż do essentialia negotii umowy sprzedaży należą: oznaczenie zawierających jej stron, przedmiotu umowy oraz ceny. W toku postępowania w niniejszej sprawie zostało bezspornie wykazane, iż strony zawarły ustną umowę sprzedaży na warunkach określonych w wystawianych przez powoda fakturach VAT. Pozwana nie zdołała wykazać, że kwota zapłaty określona fakturami nie zgadzała się z wcześniejszymi ustaleniami.

Jak słusznie podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 lipca 2008 r., sygn. III CZP 62/08 w orzecznictwie dominuje zapatrywanie, że faktura VAT może spełniać wiele funkcji, które wykraczają poza kwestie podatkowe. W orzecznictwie uznano fakturę zawierającą stosowną klauzulę za pełniącą rolę wezwania do zapłaty w rozumieniu art. 455 k.c. oraz za pokwitowanie (por. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1992 r., III CZP 56/92, OSNCP 1992 nr 12, poz. 219, oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2001 r., I CKN 323/99, OSNC 2002, nr 7-8, poz. 94, z dnia 15 czerwca 1999, III CKN 252/98, nie publ., z dnia 7 lipca 2005 r., IV CK 28/05, nie publ. i z dnia 7 października 2003 r. IV CK 57/02, nie publ.). Faktura stanowi „stwierdzenie wierzitelności pismem” w rozumieniu art. 514 k.c. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2005 r., III CZP 40/05, OSNC 2006 nr 5, poz. 61), a jej treść może także w istotnym zakresie współkształtować lub wręcz określać treść umowy, na podstawie której jest wystawiana lub dowód której stanowi; w szczególności w ten sposób można wyznaczyć sposób (np. płatność gotówką) lub termin spełnienia świadczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2003 r., IV CK 57/02, nie publ. i z dnia 19 stycznia 1999 r., II CKN 153/98, nie publ.). W konkluzji należy stwierdzić, że podpisanie, a nawet przyjęcie faktury – zależnie od kontekstu sytuacyjnego oraz zawartych w niej elementów – można poczytać nie tylko za oświadczenie wiedzy, ale także za oświadczenie woli.

Zgromadzony materiał dowodowy w ocenie Sądu Okręgowego przekonuje o słuszności wniosku, że powód wykazał elementy istotne umowy sprzedaży, a więc fakt wydania towaru pozwanej i wysokość ceny. Natomiast twierdzenia strony pozwanej, że faktycznie strony ustaliły cenę w innej wysokości pozostają gołosłowne. Podkreślenia wymaga fakt, iż ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na pozwanej, bowiem to ona z udowodnienia przedmiotowej okoliczności wywodziła skutki prawne w postaciżądanego oddalenia powództwa. Pozwana natomiast temu obowiązkowi nie podołała. Pozwana w żaden sposób nie udowodniła, iż kwestionowała faktury pod względem i wartości i wpisanych pozycji, jak też nie udowodniła, że towary i wyposażenie sklepu zostało jej wydane w takiej ilości i w takim asortymencie, jak to wynikało z zapisów na fakturach przez nią przyjętych, podpisanych i częściowo zapłaconych. Okoliczności tych nie można uznać za wykazane zeznaniami świadków. W ocenie Sądu Okręgowego pozwana wykazała jedynie, że krajalnica Ma-ga w istocie nie została jej wydana. Potwierdził powyższe sam P. K., który przyznał, że przez pomyłkę umieścił dwie krajalnice, a w rzeczywistości na sklepie znajdowała się jedna (notatka urzędowa sporządzona w dniu 9 listopada 2014. – k. 326). Zatem Sąd Okręgowy uznał za stosowne dokonanie w tym zakresie korekty i odliczył od łącznie dochodzonej kwoty 14.942,98 zł kwotę 2.950,82 zł, co ostatecznie dało kwotę 11.992,16 zł zasądzoną w pkt II wyroku.

Błędne jest w okolicznościach niniejszej sprawy stanowisko Sądu I instancji, iż pozwana posiadała nadpłatę odnośnie faktury VAT nr (...), bowiem błędnie obliczył wartość całej faktury VAT. Sąd również błędnie ustalił, że wartość sprzedanych pozwanej przez powoda towarów powinna być niższa. Takie ustalenia Sądu I instancji są dowolne, bowiem pozwana w żaden sposób nie wykazała, że przekazane jej wyposażenie sklepu miało niższą wartość, niż to, co zostało wskazane na przedstawionych jej przez powoda fakturach. Nadto wskazać należy, iż od dnia wydania jej przez powoda wyposażania sklepu do daty sporządzenia opinii przez biegłego upłynął okres 2 lat, w którym to pozwana eksploatowała sprzęt zużywając go i powodując obniżenie jego wartości. Słusznie podniósł skarżący, że biegły ustalił wartość towarów i wyposażenia sklepu na dzień sporządzania opinii, a nie na dzień sprzedaży, w którym wartości te były wyższe niż w dacie sporządzania opinii, co nie zostało zweryfikowane przez Sąd I instancji, a opinia w całości przyjęta została jako prawidłowa. Wszelkie zaś zeznania świadków, na których oparł się Sąd I instancji ustalając stan faktyczny są zeznaniami najbliższych członków rodziny pozwanej, którzy mają interes w korzystnym rozstrzygnięciu sprawy dla pozwanej, a więc ich zeznania muszą być oceniane w sposób ostrożny i przez pryzmat braku obiektywnej relacji zdarzeń. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż pozwana podpisała wszystkie faktury objęte przedmiotowym postępowaniem, nie kwestionowała ich wpisów, zarówno co do pozycji wpisanych sprzedanych jej towarów, jak i cen. Pozwana nie zgłaszała powodowi żadnych reklamacji czy roszczeń związanych z niezgodnością towaru z umową sprzedaży, nie żądała obniżenia ceny nabycia owych towarów, a wszelkie twierdzenia w tym zakresie czynione były na użytek przedmiotowego postępowania. Zatem nie ma podstaw do przyjęcia, że pozwana w pełni wywiązała się z obowiązku zapłaty wobec powoda.

Reasumując, zaskarżony wyrok należało z mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienić i zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 11.992,16 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty. O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając je od dnia następującego po terminie wskazanym na wystawionej fakturze jako termin płatności. W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić.

Konsekwencją zmiany wyroku była zmiana rozstrzygnięcia o kosztach procesu za pierwszą instancję. Koszty te należało pomiędzy stronami znieść z mocy art. 100 k.p.c., bowiem powód przegrał proces w 51%, zaś pozwany w 49%.

Należało też pobrać na rzecz Skarbu Państwa od powoda kwotę 704,26 zł tytułem kosztów opinii biegłego poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa bowiem powód powinien je ponieść w 51% (1.380,92 zł x 51%).

W pozostałej części apelację jako nieuzasadnioną należało oddalić na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego także orzeczono na mocy art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Apelację wygrał powód w 75%, zatem powinien ponieść 25% kosztów procesu.